

CONRADI GESNERI TIGVRINI IN SECVNDVM BIBLIO

THECAE TOMVM PRAEFATIO, IN QVA ET

Operis ratio redditur, & multa ad communem stu-
diorum institutionem differuntur.

VANDO QVIDEM singulae huius Voluminis partes, in suos quasi patronos, quibus inscribuntur, distributae sunt, integrum ipsum & uniuersum rursus alicui nūcupare, cui pars nulla supersit peculiaris futura, absurdum & hominis nimium, ut ita loquar, dedicaturientis forsā uideretur. Ego contra tueri me possem, ceteras dedicationes magis ad argumentum quod tractatur spectare, quā ut patrociniū aliquod per eas quæratur, praesertim cū unico ferè libros quos quicquid excuderint cōmemorandi studio, illas instituerim, nō potest autem quisquam ipse sibi rebus suis patronus esse. Praeterea sicut multarum rerum ea conditio & natura est, ut licet in partes quodāmodo diuidantur, cum beneficio in plurimos (quales sunt lux, calor, splendor, & alia huiusmodi) integrā nihilominus existat: sic etiam bonae literae, earumque fructus, qui libris continetur, utcumque in multos diffusus, uim suam & utilitatem seruat integrā secum. Iam quis nescit unius rei alium esse dominum posse ex proprietate, aliū uero usum fructuarium? His ego rationibus defendi poteram, & illustri uiro Caesareae maiestatis à consilijs D. Leonardo Beckh à Beckhenstain, Mecœnati meo & patrono optime merito, qui omnes bonas literas & ipse diligenter colit, & in alijs quamplurimis liberaliter promouet, ut primum Bibliothecae Tomum, ita hunc etiam iure consecrare: quoniam is ad utrumque mihi absoluendum author & hortator fuit primarius. Veruntamen ut aliorum criminationes effugiam, & minus hic sim uerbosus, relicta prolixiori nuncupatione, quam uariae clarissimi uiri uirtutes poscerent, mox ad Operis huius rationem, studiosis lectoribus, quos æquos & benignos mihi opto, breuiter explicandam aggrediar.

Cum primus Bibliothecae nostrae Tomus ederetur, qui uno perpetuo literarum ordine omne genus scriptorum lucubrationes percenset, in praefatione promisi secundum etiam ac tertium Tomum, longe diuerso instituto, breui addēdos. Huius me reum promissionis mox non typographus solum, ceu iure quodam suo urget (quod ipsius interesset, et primus Tomus hoc edito uendibilior foret) sed amici quoque plurimi domi forisque longinquis regionibus, rogant, instant, exigunt promissa & efflagitant. Quid facerem? *Εγὼ δὲ, τῆς δὲ δ' αὖτις*; periculosum enim est non solum de alijs, sed etiam de seipso promittere. Inuitus accedo, *ἐκὼν ἀκούωντι γὰρ θυμῷ*, cum uixdum à primū Tomi laboribus immēsis respirassem, necdum exonerassem me tadio, quod ubi unum opus prolixè durat, nec ulla uicissitudinis gratia interuenit, oboriri solet. Maluissē hoc tempore aliud iucundius & facilius argumentum tractare, leuior enim labor maiori succedens, ipso magis otio recreat & salubrior est, siue quis ingenij, siue corporis exercitia consideret. Qui montem ascendit, idem paulo post descendendo quiescere uidetur. Penitus uero otuari res noxia & planè contra naturam est. Occupant me multis iam annis publica philosophiae naturalis interpretatio, rei medicae professio, curae domesticae, & alia quaedā: subiui tamen hoc onus utcumque fastidio & tergiuersatione plenus: quā mihi pariebat, nō quidem Operis aspernatio, quod maximè fructuosum uidebam futurum,